

Arrest

nr. 156 455 van 13 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHOEVEN, die loco advocaat E. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.Op 9 november 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Zij wordt betekend dezelfde dag.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

*X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 24.06.2011 (waarvoor op 28.10.2011 na verwerping van een schorsend beroep nogmaals een termijn van 30 dagen werd toegekend) en op 11.08.2015.*

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 08.01.2008 samen met haar dochter [Z.] [...] naar België met een visum met het oog op huwelijk met een 30 jaar oudere Nederlandse onderdaan ([A.B.] [...]). Op 06.07.2010 trad betrokkene in het huwelijk en op 05.01.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart. Op 14.01.2011 overleed Dh [B.] en op 16.06.2011 nam de DVZ een beslissing tot beëindiging van betrokkenes verblijf. Deze beslissing (bijlage 21) is op 24.06.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een schorsende verzoek tot nietigverklaring werd op 18.10.2011 verworpen. Op 28.10.2011 werd dan ook betrokkenes bijlage 35 ingetrokkene met een nieuwe termijn van 30 dagen om alsnog het grondgebied te verlaten.

Betrokkene keerde echter niet terug naar Rusland en diende op 16.07.2015 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 16.07.2015. Deze beslissing is op 11.08.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene en haar nu meederjarige dochter zijn nu aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigeren manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan hun onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

*Vasthouding
(...)”*

1.2. Op 9 november 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Zij wordt betekend dezelfde dag.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering die besloten ligt in de bestreden beslissing moet door de Raad ambtshalve worden geuid dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster geen middelen ontwikkelt ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Derhalve is de ingestelde vordering onontvankelijk voor zover deze gericht is tegen het inreisverbod.

2.3. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in bepaalde gevallen, namelijk onder meer in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat in casu wordt toegepast, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. Het woord “*moet*” geeft aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een gebonden bevoegdheid beschikt om het bevel af te leveren. Verzoekster betwist niet dat zij zich in de hierin geïllustreerde situatie bevindt. Zij brengt niets in tegen de vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder een geldig visum en evenmin brengt zij iets in tegen de vaststelling dat ze geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 24 juni 2011 en 11 augustus 2015.

Verzoekster heeft dan ook geen belang bij de schorsing van de eerste bestreden beslissing, nu deze haar geen voordeel kan opleveren. Gelet op de hierboven beschreven gebonden bevoegdheid, vermag de gemachtigde van de staatssecretaris – zelfs na een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing – niets anders dan, na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.4. Verzoekster voert geen schending aan van een hogere rechtsnorm, laat staan van een nationale bepaling of beginsel waardoor de vordering ook om die reden – tevens opgeworpen in de nota met opmerkingen – onontvankelijk is. Verzoekster voert enkel een heel betoog aangaande haar situatie en verblijfsgeschiedenis en bestempelt de eerste bestreden beslissing als een “*volledig verkeerd signaal*” maar dit is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de eerste bestreden beslissing. Hierbij kan nog worden aangestipt dat verzoekster niet dienstig kan terugkomen op een betwisting inzake de beëindiging van het verblijfsrecht die de Raad heeft afgesloten bij arrest nr. 68 629 van 18 oktober 2011 dat kracht van gewijsde heeft. Evenmin kan zij dienstig terugkomen op een negatief advies van het parket destijds met betrekking tot de voltrekking van haar voorgenomen huwelijk met een Belgische onderdaan. Verzoekster verwijst voorts naar een hechte band met de zoon van haar overleden echtgenoot en met diens kinderen maar toont dit op geen enkele wijze aan, waardoor het niet meer is dan een bloot betoog. Het gegeven dat verzoekster een arbeidscontract heeft, maakt niet dat ze op legale wijze verblijft, te meer daar ze hiervoor geen arbeidsvergunning heeft laat staan een hieraan gekoppelde verblijfsvergunning. Het feit dat hiervoor “*nu de nodige stappen worden gedaan*” maakt niet

dat ze dan thans over voormelde vergunningen beschikt. Voorts kan verzoekster niet dienstig in het kader van onderhavige betwisting argumenten aanvoeren die haar dochter betreffen. Zij maakt niet het voorwerp uit van de eerste bestreden beslissing. Zij maakt het voorwerp uit van een gelijkaardige beslissing die aanleiding heeft gegeven tot een andere vordering tot schorsing die de Raad thans samen met onderhavige vordering behandelt.

2.5. Ten slotte acht verzoekster "*het gepast*" dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou worden opgeschort totdat zij een nieuwe aanvraag tot regularisatie zou kunnen doen, maar de Raad kan bezwaarlijk deze doelstelling van verzoekster gaan aangrijpen om de eerste bestreden beslissing te schorsen. Verzoekster vertoeft sedert 2011 op illegale wijze op het grondgebied en heeft slechts in juni 2015 een aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die op 16 juli 2015 onontvankelijk werd verklaard door de verwerende partij. Blijkens deze beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, zijn dezelfde argumenten die verzoekster thans ontwikkelt in haar verzoekschrift reeds aangehaald en oordeelde de verwerende partij dat deze geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan niet verwachten van de verwerende partij dat zij haar blijft gedogen op het Belgische grondgebied om ad infinitum aanvragen tot regularisatie in te dienen. Daar komt nog bij dat het indienen van een dergelijke aanvraag geen enkele invloed heeft op verzoeksters illegale verblijfsituatie.

Derhalve is de ingestelde vordering in zijn geheel onontvankelijk

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA